

Winter, Seedorf en Raymann zijn Duitsers

HANNE REUS

AMSTERDAM – Jörgen Raymann, Aron Winter en Clarence Seedorf, bekende Surinamers – maar wat weinigen weten: met Duitse roots. Zaterdag zochten tientallen Surinamers naar hun genealogische wortels op de jaarlijkse Kommakandra in Zuidoost, van de Stichting voor Surinaamse Genealogie.

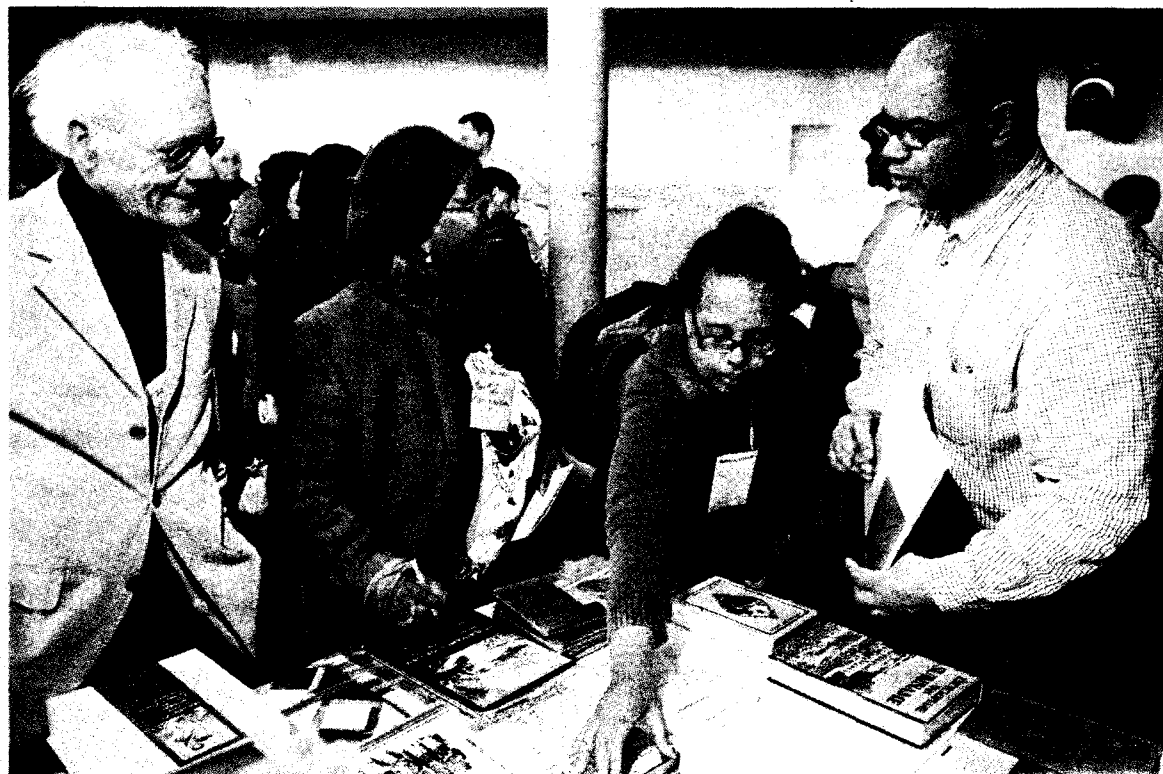
“Ik voel me op de kansel wel thuis,” zo spreekt Alex van Stipriaan in het kerkgebouw De Nieuwe Stad zo’n honderd bezoekers toe. Dat is niet zo raar, stelt de hoogleraar Caribische geschiedenis, want hij is de zoon van een dominee. Hij vertelt deze dag over zijn project Back to the roots, over hoe dna kan helpen in de zoektocht naar voorvaders in Afrika. “Het menselijk lichaam kan goed als archief dienen.”

De meeste mensen beginnen hun zoektocht gewoon in het bevolkingsregister. In De Nieuwe Stad droegen daarom veel bezoekers af-

gelopen zaterdag een geel kaartje op hun borst, met daarop zowel de vaders als moeders achternaam. De bedoeling is dat gelijknamigen elkaar herkennen en zo helpen iemands genealogische puzzel oplossen.

Jennie kijkt naar haar aantekeningen en zucht. “Ik heb vandaag nog niets gevonden.” Op haar kaartje staan de namen Tol en Janssen. Het dna-onderzoek lijkt haar wel wat. “Om het dorp in Afrika te vinden waar mijn moeder vandaan komt.” De stamboom van Jennies vader was makkelijker op te sporen. “Mijn grootvader was waarschijnlijk een Duitser.” Een andere bezoeker houdt het op de ouderwetse methode. “Dna-onderzoek kost veel geld en dat heb ik niet.” Op haar kaartje staat Bottse. In haar hand heeft ze een zwart-witkopietje met een afbeelding van een blanke man. ‘August Bots, lid Provinciale Staten’ staat er onder.

Zo’n veertig procent van de Surinaamse genen stamt via de manne-

Naamkaartjes om en maar hopen op herkenning en een spoor naar je afkomst.

FOTO JAN-DIRK VAN DER BURG

lijke lijn uit West-Europa. Duitsers hebben als plantagehouders en missionarissen daar een redelijk aandeel in, bekende Surinamers als de comedian Jörgen Raymann en voetballers Clarence Seedorf en Aron Winter danken er hun naam aan. Sommigen willen dat liever niet weten, bleek tijdens Stipriaans project. Deelnemers noemden het geen roots en volgden liever de moederlijn. “Het zijn dus emotiegestuurde zoektochten, en dus is ook de uitkomst emotiegestuurd.”

Een lichtgekleurde man met de namen Chateau en Huiswoudt zegt dat zijn zoektocht niet om de uitkomst gaat. Hij vindt alleen al het detectieve spelen leuk. “De naam Chateau komt zelfs in een roman van Cynthia McLeod voor,” vertelt hij trots. Hij redeneert dat zijn voorvader waarschijnlijk kinderen bij de huismeid kreeg. Soms maakt hij het verhaal wat smeüger. “Het is leuk te denken dat ze verliefd waren.”

Maar de aanleiding voor de zoektocht emotioneert hem. “Eigenlijk

hebben wij geen eigen naam. Deze namen zijn tijdens de slavernij opgelegd en de Afrikaanse zijn gewist.” Die gevoelens delen veel stamboomsnuffelaars. Bottse: “Wij zijn afgesneden van onze voorouders, weet u.” Haar blik verstrakt. “Dat is echt heel verdrietig.”

Jennie Janssen hoopt nog wel ‘haar’ dorp in Afrika te ontdekken. “Dan kunnen de kleinkinderen er later op vakantie.”

www.mijnroots.nl